

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.351/2023/6/II.

A felperes:

felperes, felperes címe.

A felperes képviselője:

Feldmájer és Somogyi Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Feldmájer Péter ügyvéd

Az alperesek:

I.r. alperes, alperes címe – I. rendű

II.r. alperes, alperes címe – II. rendű

Az alperesek képviselője:

Dr. Tálosi Adrienn ügyvéd, ügyvéd címe

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 65.P.20.651/2023/9.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg I. rendű alperesnek, II. rendű alperes útján 30.000 forint perköltséget áfával, és 36.000 forint eljárási illetéket a Magyar Államnak.

Ismertette a felperes által sérelmezett, az portál.hu internetes portálon 2023. február 3. napján megjelent „cikk címe” címmel megjelent cikket, illetve azt, hogy az ebben foglaltak miatt a felperes sajtó-helyreigazítási igénnyel fordult a szerkesztőséghez, melynek a szerkesztőség nem adott helyt.

A felperes álláspontja szerint az I. rendű alperes valótlanul állította, hogy a felperes egy pert bukott sorozat címe műsorszám kapcsán és emiatt 300.000 forintos sérelemdíjat és 2,6 milliós perköltséget kell fizetnie az TV csatornának. Valótlanul állította továbbá, hogy egy kirúgás történt volna a felperes-nél.

Az elsőfokú bíróság ismertette a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) és (2) bekezdéseit, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 497. § (3) és (4) bekezdéseit, 498. § (2) bekezdését, utalt a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalásának II. és III. részére, illetőleg a PK 14. számú állásfoglalásban foglaltakra.

Az elsőfokú bíróság azt a közlést, mely szerint a felperes pert bukott egy sorozat miatt, illetve, hogy sérelemdíjat és perköltséget kell fizetnie, együttesen vizsgálta azok szoros ténybeli kapcsolata miatt. Helytállónak ítélte azt az alperesi védekezést, miszerint a cikk egészéből egyértelműen következtethető, hogy a fizetési kötelezettség közvetlen alanya a cégl Kft. és nem a felperes, még akkor is, ha a szöveg azt is rögzíti, hogy az TV csatornának kell fizetnie. Hangsúlyosnak azonban azt ítélte, hogy a TV-csatorna műsorának sugárzásával okozott esetleges jogsértésről való tájékoztatás során azt kellett figyelembe venni, hogy az adott TV-csatorna produkciója. Az írásból kiderült, hogy a műsor miatt a gyártót kötelezte a bíróság a sérelemdíj és perköltség megfizetésére és arra következtetett, hogy a felperes produkciója sértette egy magánszemély személyiségi jogait. Ezt közvetítette a nyilvánosság felé a cikk, ezt az elsőfokú bíróság nem minősítette jogsértőnek, mert a csatorna adásával kapcsolatos perről volt szó, és a produkciójával kapcsolatos a pervesztesség. Rámutatott, hogy a felperes produkciójáért felelős gazdálkodó szervezet nyilvánvalóan önállóan tartozik felelősséggel a tevékenységével okozott sérelemért, ugyanakkor a felperes is felelhetne, mert megjelenítette azt a műsort, amiben jogsértően használták fel egy személy képését.

Kifejtette, hogy a cikk olvasói az írás egészét értelmezve nem a felperesi gazdálkodó szervezettel, hanem a gyártóval és a televíziótársasággal hozzák összefüggésbe a jogsértést, ez pedig a cikkből egyértelműen kiderült.

Megítélése szerint nincs kiemelt jelentősége annak, hogy a kérdéses bírósági döntés jogerős-e, vagy sem, mivel a kifogásolt közlés a fizetésre kötelezés megtörténtét rögzítette, annak kötelező erejére való utalás nélkül. Ilyen körülmények között pedig a pervesztéssel kapcsolatos közlést nem minősítette valótlanak.

A kirúgással kapcsolatos alperesi közléssel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság az alperesi álláspontot osztotta, mely szerint a szerző véleményét formált a felperesi megbízott jogviszonya megszűnésével kapcsolatban, ezért az általa alkalmazott kirúgás szóhasználatot, tényekből levont okszerű következtetésnek minősítette.

Az elsőfokú bíróság a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésének a) pontja, a Pp. 80. és 83. §-a alapján kötelezte a II. rendű alperest a perköltség megfizetésére és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés d) pontja alapján rendelkezett az illeték fizetéséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a keresettel közölt sajtó-helyreigazítás közzétételére kötelezze az I. rendű alperest. A II. rendű alperest kérte kötelezni az első- és másodfokú perköltségének megfizetésére.

Rámutatott arra, hogy nem vitatható, miszerint az TV csatorna1 nem bukott pert egy sorozat miatt és az I. rendű alperes azon közlése is valótlan volt, hogy sérelemdíjat és perköltséget kellett fizetnie az TV csatornának, hiszen a kérdéses pernek nem volt alperese az felperes. Megítélése szerint ténykérdésnek az minősíthető, hogy valaki perben állt, vagy sem, illetőleg az ügyében született-e jogerős ítélet, vagy sem és mi az ítélet tartalma. A valóság azonban az, hogy sem az felperes., és az TV csatorna sem vesztett a sorozat miatt pert és nem kötelezte a bíróság sérelemdíj és perköltség megfizetésére, ezért az ezzel kapcsolatos közlés az objektív valósággal szemben áll.

Előadta, hogy az TV csatorna1 megnevezés egyértelműen a felperesi cégre vonatkozik, az átlagolvasó azt a következtetést vonja le, hogy a felperesi cég ellen indult per.

Nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak a határozat jogerejével kapcsolatosan kifejtett álláspontjával sem, de ezt nem minősítette lényeginek, mert vele szemben sem jogerős, sem nem jogerős ítélet nem született.

Kifejtette, hogy a kirúgással kapcsolatos álláspontja is téves az elsőfokú bíróságnak. A köznyelvben ez azt jelenti, hogy valakinek a munkaviszonyát a munkáltató azonnali hatállyal megszünteti, úgy hogy a munkavállalóval szemben egyoldalúan retorziót alkalmaz és a munkavállaló akarata ellenére, a megkérdezése nélkül szünteti meg a munkaviszonyát. A szóhasználatához negatív jelentéstartalom kapcsolható, mely azt jelzi, hogy a munkavállalót akarata ellenére távolították el a munkahelyéről. Ezzel egyáltalán nem azonosítható az a helyzet, amikor a munkáltató és munkavállaló közös megegyezéssel megszünteti a munkaviszonyt, mert ehhez semmiféle negatív képzet nem társul. Álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a kirúgás kifejezés lényegében minden munkaviszony megszüntetésére vonatkozik. Ezzel szemben a kifejezés egyértelműen azt jelenti, hogy a munkaviszonyt az érintett hibájából, a munkáltató egyoldalúan és azonnali hatállyal szünteti meg.

Téves az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja is, hogy az I. rendű alperes csupán véleményt formált és nem valótlan tényállítást tett. Előadta, hogy az I. rendű alperes által hivatkozott perben félként nem szerepelt, kirúgás nem történt nála, ezért ezen közlések véleménynyilvánításnak sem minősülhetnek.

Annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság többször arra hivatkozott, miszerint a sajtóközleményt teljes egészében kell értékelni, ezt a műveletet nem végezte el. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a valótlan tényekről, ismeretlen logika alapján azt állapította meg, hogy azok valósak és ezen téves megállapításából további tényekre is helytelenül következtetett, ezért az elsőfokú ítélet megalapozatlan.

A másodfokú eljárás során bejelentette, hogy az említett jogvita felülvizsgálati eljárása is befejeződött és az ennek során hozott – és általa csatolt – határozatból is egyértelműen következtethető, hogy a pernek nem volt részese.

[3] Az I. és II. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását kérték.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú ítélet alapos. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett. A rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen értékelte és a megállapított tényekből levont jogi következtetése is helyes.

Álláspontjuk szerint a felperes által kifogásolt közlés nem tartalmaz valótlan tényállítást, ezért sajtó-helyreigazításnak sem volt helye. Megítélésük szerint a sérelmezett közlés egy közéleti vitában kifejtett következtetés, vélemény. Az írás megalapozottságát teremtő ténybeli alapot a cikk tartalmazza, az olvasó a következtetés helyességét, vagy helytelenségét megfelelően értékelheti.

Megítélésük szerint a cikk mondanivalóján nem változtat, hogy a felperes által működtetett csatornán leadott műsorszám miatti perben a sorozatot gyártó céget marasztalták, az írás a felperest nem említi konkrétan, csak az TV csatornaot jelöli meg. Érvelésük szerint, az átlagolvasó szempontjából irreleváns, hogy a csatornához köthető mely céget marasztalta a bíróság, ilyen esetben a sorozatot gyártó cég is az TV csatorna alatt érthető.

Utaltak arra, hogy a felperes a cikk címét nem kifogásolta, holott abban egyértelműen szerepel, hogy kirúgás történt. A címben szereplő „belebukott egy vezető is” kifejezés az átlagolvasó számára is egyértelműen arra utal, hogy a munkaviszony megszűnésének tényleges formájától független vezető távozását a felperes kezdeményezte. A munkaviszony közös megegyezéssel való megszüntetése nem teszi aaptalanná azt a véleményt, hogy az érintett vezetőt kirúgták. Kifejtették, hogy az átlagolvasó ilyen szituáción minden olyan esetet ért, amikor a munkavállaló munkaviszonya nem az ő akaratából szűnik meg és azonnal távoznia kell.

[4] A felperes fellebbezése nem alapos.

[5] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ezért a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött.

[6] A fellebbezés szerint a felperes a Pp. 369. § (3) bekezdésének a), b) és d) pontja szerinti anyagi jogi felülbírálatra tartott igényt.

A másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a sérelmezett sajtóközléssel kapcsolatos tényeket az ítéletében helyesen állapította meg (elsőfokú ítélet [1]-[5] bekezdései), ezen tények megállapításának helyességével kapcsolatosan a felperes érdemi kifogást nem terjesztett elő a fellebbezésében. Jogorvoslati kérelme tartalma szerint e tényekből levont jogi következtetéseket kifogásolta.

[7] A másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből helytálló következtetéseket vont le.

[8] Az elsőfokú bíróság az irányadó gyakorlat és a PK 12. számú állásfoglalás II. pontja alapján helyesen indult ki a sérelmezett cikk tényleges tartalmából és szövegösszefüggéseinek értékeléséből. A felperes fellebbezésében foglaltakkal ellentétben az elsőfokú bíróság helytállóan értelmezte az alperesi közlés egészét és annak mondanivalóját.

A cikk a felperes által működtetett televíziós csatorna kudarcairól tudósított, mely kudarokat a nézettség nem megfelelő alakulása és az alperes által botrányoknak minősített események jelentették. Ez utóbbiak között említette az írás az egyik műsorvezető viselt dolgait, illetve két műsorral kapcsolatos botrányt. A cikkben ezen túlmenően beszámolt az alperes arról, hogy a médiacég marketing és kommunikációs igazgatója közös megegyezéssel távozott a csatornától és a munkaviszony ilyen módon való megszűnését kirúgásnak minősítve, azt a csatorna nézettségével hozta összefüggésbe.

[9] Különös jelentősége volt a kereset elbírálása szempontjából, hogy kifejezetten közölte az alperes azt, hogy a 'sorozat címe' című filmsorozat gyártója sértette meg egy személy képmáshoz fűződő jogát és ezért sérelemdíjat és perköltséget kellett fizetnie a csatornának. Másrészt az is írás részét képezte, hogy a médiacég marketing és kommunikációs igazgatója közös megegyezéssel távozott.

A felperes által sérelmezett közlések lényegi tartalma egyrészt az, hogy az egyik munkavállaló távozott a társaságtól, másrészt a csatorna egyik műsora miatt eredményesen kezdeményeztek pert.

[10] A perrel kapcsolatos keresetlevélben foglalt helyreigazítási közleményrész tekintetében a másodfokú bíróság elsősorban azt emeli ki, hogy valótlan állításként a felperes azt kifogásolta, hogy elbukott egy pert és hogy sérelemdíjat és perköltséget is fizetnie kellett. A valóság közlése körében ehhez képest pedig azt kívánta közzé tettetni, hogy az akkor folyamatban lévő perben jogerős bírósági ítélet még nem született. A helyreigazító közlemény tartalma szerint a felperes alapvetően azt kifogásolta, hogy azért nem veszíthetett pert, mert jogerős döntés még nem született a jogvitában.

[11] A felperes keresetlevelének ezt érintő (10) pontja sem kifejezetten abból az irányból indokolja a közlemény közzétételét, hogy a felperessel szemben egyáltalán nem indult ilyen jellegű per, hanem azt adta elő, hogy jogerősen nem vesztett el ilyen pert. A keresetlevél (11) pontjában közölte a felperes azt, hogy a sorozatot gyártó céget kötelezték az említett összegek megfizetésére. E helyen hivatkozott a Győri Ítéltábla ítéletére is, ami viszont arra engedett következtetni, hogy jogerős döntés mégis született. E határozatot a felperes csatolta is a másodfokú eljárásban.

A felperes csak a perfelvételi tárgyaláson tette egyértelművé azt, hogy alapvetően azt kifogásolja, hogy nem volt részese a pernek, melyben marasztaló ítélet született.

[12] Mindebből elsősorban azt a következtetést lehetett levonni, hogy a felperes által a keresetben valótlanul minősített tény (egy pert bukott), nincs megfelelő relációban a valósággal közzé tenni kívánt ténnyel (jogerős bírósági ítélet még nem született). Ehhez képest azt is meg kell említeni, hogy a felperes által hivatkozott, mások között folyamatban volt jogvitában a másodfokú bíróság valójában már meghozta a jogerős ítéletét, még a felperesnek a sajtó-helyreigazítás iránti kérelem alpereshez való eljuttatását megelőzően.

[13] Mindezekből elsősorban azt a következtetést kellett levonni, hogy a felperes által kért tartalommal – különösen a valósággal közzétenni kért közlésrész tekintetében – a helyreigazítás közzététele bizonyosan nem volt elrendelhető. Azon felperesi állítással szemben, miszerint nem vele szemben kezdeményeztek pert a műsor miatt és nem kellett sérelemdíjat és perköltséget fizetnie, a valóság nem a határozat jogerejével kapcsolatos információ, hanem az, hogy ténylegesen ki volt a per alperese. Ez azonban a cikkben szerepelt, az írás megnevezte a műsorszám gyártóját, ezért ennek helyreigazítással való közlése szükségtelen volt.

[14] Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival, hogy nem rendelte el a helyreigazítást a sérelemdíj és a perköltség fizetésével kapcsolatban sem. Az indokok közül kiemeli a másodfokú bíróság, hogy kiemelt jelentősége volt annak, miszerint a jogsértést jelentő műsorszám a felperesi csatornán került bemutatásra. A PK 15. számú állásfoglalás keretei között a felperesi keresetben meghatározott helyreigazítási kérelem (valótlan közlés – valóság; cikk valóságot tartalmazó részlete) nem tölthette be szándékolt funkcióját.

[15] Szintén egyetértett a másodfokú bíróság a kirúgással kapcsolatos közlés tekintetében kifejtett elsőfokú bírósági állásponttal. Az írás egészéből teljesen egyértelműen kiderül az, hogy milyen munkajogi jogintézmény igénybevétele szűnt meg a munkáltató és a munkavállaló közötti munkajogviszony. A jogi szakkifejezéssel szemben egy köznap fogalmat alkalmazott az alperes, amely valóban alapvető tartalma szerint a munkáltató akaratából való munkajogviszony megszüntetésével azonosítható. Az írás azonban megjelöli azt, hogy álláspontja szerint a csatorna kudarcosorozata volt az, ami a munkajogviszony megszüntetésére vezetett, ezért az ok és a valós megszüntetés módjának egyidejű feltüntetése és ennek összekapcsolása kifejezett következtetésnek, és ilyen módon véleménynek minősül,

mellyel szemben sajtó-helyreigazítás kezdeményezésének nem volt helye (PK 12. számú állásfoglalás III. pont).

[16] A fentikre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta.

[17] A fellebbező felperes pervesztes lett, ezért köteles megfizetni az alperesi perköltséget a sajtótermékért szerkesztői felelősséget viselő II. rendű alperesnek a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján. A perköltség összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdés alapján számította.

[18] Az illeték fizetésére vonatkozó rendelkezés a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésén, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontján és 46. § (1) bekezdésén alapul.

[19] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság (Fővárosi Ítéltábla) megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2023. szeptember 12.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró